

Träffsäker pjäs av Martin Mutter

Matematik är ett skolämne som många elever tycker är svårt. Vissa beskriver det som om siffrorna hoppar och att man känner sig värdelös. Det sociala spelet i klassrummet och framförallt på skolgården är också något som kan ställa till problem för många barn. Vad är det som gäller i den här kamratgruppen? Hur ska jag vara för att duga?

Kulturredaktör
Sofia Gustafsson
019-15 50 23
sofia.gustafsson@mittmedia.se

Kulturchef
Cecilia Ekebjär
cecilia.ekebjar@mittmedia.se

ÖREBRO I Teater Martin Mutters nya föreställning "Glashjärnan" som hade premiär i fredags träffas två ytterligheter. Dana och Yoshi går i femman och Yoshi är ny i klassen. Dana har minst sagt svårt för att räkna. Hon kastar pennan i förvivlan när hon inte förstår siffrorna. Hon tycker att hon har en "skräphjärna", att hon skulle vilja ha en glashjärna, som glasögon, för att lära sig bättre. Däremot är Dana kung på fotbollsplanen och vän med klassens tuffaste kille Robin. Yoshi däremot "misslyckas" i leken. Hon får inga vänner och i ensamheten skapar hon koder och chiffer. För matematik är något som intresserar henne. Hon är till och med så bra på matte att lektionerna blir tråkiga. På natten drömmer hon om att hon blir en glashjärna som kan hjälpa barn att förstå matematik.

De möts i "lugna rummet". Yoshi, som redan kan allt de lär sig på lektionerna, får i uppdrag att hjälpa Dana med matten. Mötet är inledningen på en lång och knagglig väg till vänskap. Yoshi gör matematiken lustfylld och begriplig för Dana och Dana öppnar upp en väg till gemenskap för Yoshi.

TEATER

"Glashjärnan"

Manus: **Isa Schöler**
Regi: **Gunilla Orvelius**
Medverkande: **Helena Hedlund och Myra Neander**
Scenografi: **Frida Thofelt**
Kostym: **Catherine Giacomini**

En pjäs om matematik skulle kunna bli en lång och seg pedagogisk pekpinne. Men så är inte fallet med "Glashjärnan". Här finns matematiken inbäddad som en naturlig del av berättelsen. I första rummet står relationen mellan Yoshi och Dana och den oförstående vuxenvärlden som inte förstår att hjälpa dem med deras svårigheter.

Isa Schöler har skrivit manuset med regissören **Gunilla Orvelius** och övriga ensemblemen som bollplank. Tempot är väl avvägt och fjärdeklassen från Västra Engelbrektskolan som agerar premiärpublik följer intresserat det som sker på scenen. De vet vad tiokompisar är och en "Robin" känner de igen. Skådespelarna **Helena Hedlund** och **Myra Neander** anpassar skickligt sitt spel efter publiken. Den tänkta målgruppen är elever

Helena Hedlund och Myra Neander i "Glashjärnan" som riktar sig till elever i mellanstadiet.

FOTO: NINA HELLSTRÖM BOVÅNG

er på mellanstadiet.

Vuxenrollerna är något schablonmässigt tecknade. Men kanske är det meningens för att förstärka känslan av barnens utsatthet. Varken mamman, som blir besviken när dottern misslyckas i matte, eller läraren som inte kan möta upp varken den extremt begåvade

eleven eller den elev som har svårt med inläringen, lyssnar på barnen.

Fonden är en mäktig ridå av breda plastband. Mot ridån, genom vilken skådespelarna går ut och in i handlingen, projiceras bilder. Där försvinner Yoshis tankar ut i rymden och där bygger

geometrisk former ett matematiskt mönster. Formerna och de starka färgvalen går igen i kläderna. Den väl utförda scenografin och kostymen bidrar till ett organiskt teaterbygge som träffar rätt i 11-åringarnas universum.

Johanna Berglund